

INGEZONDEN.

POLITIE-AMBTENAREN ALS MEDISCHE EXPERTS.

Voor eenige dagen vervoegde zich te mijnen huize (sanatorium voor zenuwzieken, Badhuisweg, Scheveningen) een inspecteur van politie, vergezeld van een agent van politie, deze laatste in uniform. Men vroeg den heer K., een mijner klinische patiënten, te spreken. De aanwezigheid van een politieagent in uniform deed mij een ambtshalve bezoek veronderstellen en de inspecteur bevestigde dit. Ik deelde toen mede, dat ik dit bezoek in geen geval kon toestaan, daar het voor den patiënt, die in de allereerste plaats rust en vermindering van emoties noodig heeft, allicht schadelijk zou zijn. De politieman bleef aanhouden en ging, op mijn besliste weigering, een hoogen toon aanslaan, mompelde iets van wet-overtreden en procesverbaal opmaken en meende: „daar zal dan zeker wel wat achterzitten”. Ik beduidde den zoon van Hermandad, dat hij eenige toontjes lager moest zingen en zich onthouden van insinuaties, daar hij anders onmiddelijk de deur uitging. Deze duidelijke wenk sloeg in, de politieman werd hebbelijker en op mijn vraag, wat hij eigenlijk kwam doen, antwoordde hij na eenige aarzeling, dat er vermoeden bestond, dat ik de krankzinnigenwet overtreden had en daarom was hem, inspecteur van politie, opgedragen den heer K. te bezoeken, ten einde *een onderzoek naar patiënt's psychischen toestand in te stellen!* Ik merkte op, dat het toch onzinnig zou zijn als ik, arts en psychiater, in mijn eigen huis mijn patiënten psychisch zou laten onderzoeken door onbevoegde niet-deskundigen, doch de politieman kon dit niet beamen: hij had meermalen krankzinnigen bezocht (ambtshalve!) en had er dus voldoende verstand van! Nu heb ik als vasten regel aangenomen, om patiënten met psychische stoornissen in mijn inrichting niet op te nemen en mochten zij hier die stoornissen gaan vertoonen, dan worden zij, zooals ik met verschillende voorbeelden kan aantoonen, onmiddelijk geëvacueerd. De heer K. bovengenoemd, die sinds een paar weken in mijn inrichting vertoeft, vertoont dan ook in de verste verte geen spoor van krankzinnigheid en dus had ik, wat mijn eigen „veiligheid” betreft, het bezoek gerust kunnen toestaan, doch waar ik als medicus bezwaren had, meende ik niet te mogen toegeven en de heeren vertrokken dan ook weer even wijs als zij gekomen waren. Later hoorde ik achteraf, dat den inspecteur van het staatstoezicht op krankzinnigen en krankzinnigengestichten door een collega, die het niet noodig geoordeeld had, zijn derdehandsche inlichtingen eerst eens te contrôleeren, alvorens ze over te brengen, geheel verkeerde gegevens verstrekt waren. Dat bedoelde inspecteur een onderzoek noodig acht, ook al blijken de hem verstrekte inlichtingen absoluut foutief te zijn, spreekt wel van zelf, doch laat hij dan in het vervolg maatregelen nemen, waarbij onzinnigheden als de bovengenoemde vermeden worden.

Nu ik dit onderwerp toch aangeroord heb, wil ik nog een analoog geval mededeelen. Voor een paar jaren behandelde ik den heer S., Amerikaan van geboorte, lijdende aan chronische vervolgingswaan en deswege vroeger in Amerika in een gesticht verpleegd. Hij was toen in den Haag woonachtig en deed zaken, doch was in den laatsten tijd weer meer onder den invloed zijner hallucinaties gekomen, en daar hij af en toe dreigde en steeds een

geladen revolver op zijn kamer had, werd de familie bevreesd voor ongelukken en werd besloten, hem wederom in een gesticht te doen opnemen. Ik gaf de vereischte verklaring af, doch, daar het avond was, kon een machting van den kantonrechter niet meer verkregen worden en verzocht ik den burgemeester, een bevelschrift tot inbewaringstelling van den patiënt af te geven. Dit bevelschrift kon alleen gegeven worden, als eerst twee politieambtenaren den patiënt bezocht hadden. Ik protesteerde, doch tevergeefs en weldra meldden zich een inspecteur en een onder-inspecteur van politie bij den heer S. aan. Deze weigerde hen te ontvangen, doch onder een gezocht voorwendsel drongen zij tot hem door en begonnen daar een gesprek met den heer S., dat van kletspraatjes aan elkaar hing. Er werden nog een aantal vragen gesteld en de inspecteurs vertrokken naar het bureau, waar zij rapport van hun bevindingen maakten. In dat rapport stond o. a., dat de heer S. zich correct en gentlemanlike gedroeg, behoorlijk antwoord gaf, geen wartaal sprak, noch verkeerde dingen deed, zoodat „hun, inspecteurs, van krankzinnigheid niets bleek”. Daarop volgde eenige onbeduidende opmerkingen, die ik vergeten ben, en ten slotte deze prachtige tirade: „uit zijn gesprekken scheen te moeten opgemaakt worden, dat hij *lijdende is aan vervolgingswaan*”. Een onzinniger expertise is wel niet denkbaar, doch kan men ook wel iets anders verwachten van politieambtenaren, die toch in de verste verte niet berekend kunnen zijn voor de groote moeilijkheden van een psychisch onderzoek?

Nog steeds is het in den Haag zoo: wanneer de burgemeester een verzoek krijgt tot het afgeven van een bevelschrift tot inbewaringstelling van een krankzinnige, worden er eerst twee politieambtenaren op uitgezonden, ten einde ook hun licht te laten schijnen. Nu is mijn vraag: is het niet wenschelijk, dat dit optreden van politie, in een zuiver medische quaestie, ophoudt? De wet verlangt in geen enkel opzicht iets dergelijks en niemand is er mede gebaat.

Den Haag, September 1905.

G. C. BOLTEN.

EEN VERZAMELCATALOGUS VAN GENEESKUNDIGE LITERATUUR.

Amsterdam, 19 September 1905.

Het Rapport der Commissie voor bibliotheekzaken van het Nederlandsch Natuur- en Geneeskundig Congrés, dat onlangs aan de leden van het congres werd toegezonden, is ons aanleiding, om in alle bescheidenheid eenige opmerkingen te uiten. Gaarne sluiten wij ons aan bij de woorden in dit rapport, dat in de laatste 6-tal jaren „het benuttigen van de wetenschappelijke literatuur, die in de bibliotheken onzer universiteiten en wetenschappelijke genootschappen of inrichtingen bijeengebracht is, belangrijk vergemakkelijkt werd”, en wij zijn ervan overtuigd, dat genoemde Commissie voor bibliotheekzaken recht heeft op de erkentelijkheid van ieder, die geneeskundige werken moet raadplegen. Intusschen komt het ons voor, dat niettegenstaande de genoemde verbeteringen nog steeds groot bezwaar aan het practische gebruik van die literatuur in den weg staat, welk bezwaar voornamelijk diegenen treft, die, niet verbonden zijn aan onderwijsinrichtingen, waar niet zelden geheele seriën van veel gebruikte tijdschriften ge-